

Arrest

nr. 229 331 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar zus R. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar zus wordt bij arrest nr. 229 330 van 27 november 2019 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 21 februari 2019 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 29 september 2015 haar ouders hier een eerste verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd immers geen geloof gehecht aan de aangehaalde vluchtmotieven van haar ouders. De veiligheidssituatie in Bagdad noopte niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Haar ouders tekenden op 29 maart 2017 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Op 1 augustus 2018 dienden haar ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 24 oktober 2018 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Haar ouders tekenden op 7 november 2018 beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV. De RvV verwierp het beroep bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Haar ouders vermelden, in het kader van verzoekster haar verzoek, dat zij op aanraden van de sociaal-assistent een aanvraag in verzoekster haar naam indienden en stelden dat verzoekster niet terug kan naar Irak omdat zij daar vermoord zou worden door dezelfde mensen die de neven van haar vader daar vermoord hebben, omdat zij daar geen (adequate) scholing zou kunnen genieten, omdat zij daar omwille van de algemene veiligheidssituatie het risico zou lopen om ontvoerd, vermoord of verkracht te worden. Nog haalden zij aan dat zij psychische problemen zou hebben ontwikkeld door de huiszoekingen die zij meemaakte in Irak. Haar zusje M. zou omwille van een nieraandoening niet terug kunnen keren naar Irak. Zelf verklaarde verzoekster dat zij in België wil blijven omdat zij daar geen toekomst heeft, hier een huisdier zou mogen houden, hier veel vriendjes heeft, en graag kapster wil worden in België.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: foto's met vriendjes en klasgenootjes in België.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoekster stelt dat: "Tijdens haar onderhoud op het CGVS dd. 21 mei 2019 verwees verzoekster naar het dramatische voorval van haar twee neefjes AZ. en AL. die om het leven waren gebracht door elektrocutie door (dezelfde) gewapende mannen (die haar vader vervolgen) terwijl de kinderen in bad lagen.

Deze feiten hadden verzoeksters ouders aangewend om op 1 augustus 2018 hun tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

Op 24 oktober 2018 was het tweede verzoek van verzoeksters ouders niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoeksters verklaringen aangaande het dodelijk incident dat haar neefjes was overkomen in Irak, hadden het CGVS ertoe kunnen / moeten aanzetten om een andere kijk te krijgen op de vervolgingsfeiten (tav de ouders).

In plaats van een automatische volgbeslissing te nemen t.a.v. verzoekster enkel en alleen omdat het CGVS op 24 oktober 2018 reeds een niet-ontvankelijkheidsbeslissing had genomen t.a.v. verzoeksters ouders ; had het CGVS deze gebeurtenissen vanuit het perspectief van het kind (i.c. verzoekster) kunnen & moeten beoordelen."

De Raad merkt op dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden als haar ouders. Het eerste verzoek om internationale bescherming van haar ouders heeft, na onderzoek, aanleiding gegeven tot een weigeringsbeslissing van het CGVS en werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 193 364 van 9 oktober 2017. Het tweede verzoek van haar ouders werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het beroep tegen deze beslissing verwierp de Raad bij arrest nr. 221 412 van 20 mei 2019. Het feit dat, wat deze elementen betreft, het CGVS in de thans bestreden beslissing heeft verwezen naar de beoordelingen van de verzoeken van verzoekster haar ouders, houdt niet in dat verzoeksters verzoek niet individueel of objectief zou onderzocht zijn. Door verzoekster werden er geen nieuwe of andere elementen voorgelegd waardoor de Raad kan besluiten dat deze beweerdde problemen deze keer wel moeten worden geloofd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alles wat verzoekster tijdens haar gehoor vertelde. De commissaris-generaal heeft zich dus niet beperkt tot een beoordeling van de asielmotieven die overlappen met deze van haar ouders.

Verder wijst verzoekster er op dat zij hier in België school loopt, Nederlands spreekt en geïntegreerd is. Uit het loutere gegeven dat verzoekster hier school loopt en geïntegreerd is, kan niet worden besloten tot het bestaan in haar hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf in België. Zij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geviseerd zal worden noch toont zij aan dat haar verblijf in België voor haar risico's inhoudt, dat zij haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoekster wordt vervolgd. Verzoekster moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 augustus 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht die een apart onderzoek noodzakelijk maken. Zij wijst er op dat er vooreerst een vrees is om hetzelfde lot te moeten ondergaan als haar neefjes die in 2018 die door dezelfde gewapende mannen om het leven kwamen door elektrocutie. Haar raadsman wijst er op dat het CGVS deze gebeurtenissen vanuit het perspectief van het kind had kunnen en moeten beoordelen. Zij heeft immers deze gebeurtenis nog niet verwerkt en de impact op het kind hadden moeten onderzocht worden in plaats van het verzoek meteen af te wijzen. Voorts heeft verzoekende partij intussen een verwesterde mentaliteit die gaat botsen met de normen en de waarden in Irak. Verzoekende partij wijst er op dat zij hier al enige jaren is en dat haar persoonlijkheid en haar karakter vorm gekregen hebben hier in België. Verzoekende partij wijst er op dat het voor haar ondenkbaar is om terug te gaan naar Irak, een land die zij eigenlijk niet meer kent. Verzoekende partij legt uit dat het voor haar beangstigend is te moeten leven met de idee dat zij in Irak naar school zou moeten gaan. Verzoekende partij vertelt over haar school en haar vriendinnen de vrijetijdsbesteding die zij zal moeten missen in Irak.

4.2. In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent.

Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Wat betreft de vrees van verzoekende partij dat zij hetzelfde lot zal beschoren zijn als haar twee neefjes, dient te worden hernomen dat deze berust op dezelfde gronden die haar ouders hebben aangehaald ter staving van hun opeenvolgende verzoeken, waarvoor de beslissing definitief is. Het louter herhalen van deze elementen door verzoekende partij tijdens haar eigen verzoek, vermag de teloorgegangene geloofwaardigheid ter zake niet te herstellen. Verwerende partij heeft het verzoek van verzoekende partij op individuele wijze onderzocht en is terecht tot de vaststelling gekomen dat zij geen nieuwe of andere elementen heeft voorgelegd waardoor kan besloten worden dat deze beweerde problemen wel geloofwaardig dienen te worden beschouwd. Behoudens loutere kritiek, brengt verzoekende partij geen concrete elementen of dwingende argumenten aan die het tegendeel aantonen. Dat zij deze gebeurtenis nog niet verwerkt heeft, is overigens niet meer dan een blote bewering.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij intussen een verwesterde mentaliteit heeft die gaat botsen met de normen en de waarden in Irak, herneemt de Raad dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Blijkens de omstandige motivering vervat in de bestreden beslissing is aan deze tweede voorwaarde niet voldaan. De commissaris-generaal motiveert onder meer als volgt:

“Nog halen jullie ouders aan dat daar geen (adequate) scholing zou zijn voor de kinderen. Enerzijds omdat zij niet veilig naar school zouden kunnen gaan, anderzijds omdat de leerkrachten in Irak hun werk niet goed zouden doen en kinderen zouden slagen. Vooreerst verwijzen zij hier naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad (CGVS 19/11458E, p. 6-7). Aan deze algemene onveiligheidssituatie verbonden zij verder de vrees dat jullie daar ontvoerd, vermoord of verkracht zouden kunnen worden (CGVS 18/11458E, p. 6-7). Zij konden echter geen enkele reden aangeven waarom jullie persoonlijk zouden geïsoleerd worden of meer zouden geïsoleerd worden dan andere kinderen in Bagdad. In dit opzicht verwezen zij enkel naar de problemen die uw vader daar had (CGVS 19/11458E, p. 8), wat gezien dit reeds ongeloofwaardig bevonden werd in hun vorige aanvragen (zie boven), ook hier niets kan wijzigen aan de appreciatie van het CGVS. Dat de leerkrachten daar hun werk niet goed zouden doen en nog lijfstraffen zouden gebruiken (CGVS 19/11458 E, p. 6-8), kan echter ook niet als afdoende zwaarwichtig gezien worden om de toekenning van een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen. Dergelijke praktijken zijn immers bezwaarlijk gelijk te stellen met vervolging of onmenselijke behandeling in Irak. Jouw vader verwijst naar een incident waarbij een leerling in Irak hierdoor om het leven zou gekomen zijn (CGVS 19/11458 E, p. 9). Deze leerkracht zou hierna gesanctioneerd zijn (CGVS 19/11458 E, p. 9), waardoor men hieruit niet kan afleiden dat het slagen met de dood tot gevolg een praktijk is die gedoogd wordt in de Iraakse scholen. Jij haalt zelf nog aan dat je ondertussen Nederlands geleerd hebt en dat het moeilijk zou zijn opnieuw Arabisch te leren zodat je in Irak ook naar school zou kunnen gaan (CGVS 19/11458, p. 7). Ook dit kan niet weerhouden worden als argument voor het feit dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn terug te keren naar Irak en daar een leven op te bouwen. Er kan immers verwacht worden dat jullie kennis van deze taal snel verhoogd zou kunnen worden indien nodig, gezien jullie jonge leeftijd en het feit dat dit de moedertaal is van jullie ouders. Jij verklaarde bovendien zelf thuis nog Arabisch te spreken met je ouders (CGVS 19/11458, p. 4). Nog verklaarde jij dat je in België wil blijven omdat je in Irak geen toekomst hebt, hier een huisdier mag houden, veel vriendjes heeft en graag kapster wil worden (CGVS 19/11458, p. 10; Vragenlijst GVS 19/11458, vraag 8). Dergelijke elementen kunnen echter niet verbonden worden aan één van de criteria van de Conventie van Genève en kunnen geen blijk geven van een vrees voor vervolging of onmenselijke behandeling in vluchtelingrechtelijke zin.”

De Raad herneemt dat uit niets blijkt dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van haar verblijf en integratie in België. Zij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden noch toont zij aan dat haar verblijf in België voor haar risico's inhoudt, dat zij haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekende partij weliswaar eigen feiten aanhaalt, doch dat deze feiten, gezien hun ongegrond karakter, geen apart verzoek rechtvaardigen.

Het verzoek werd dan ook op goede gronden overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk verklaard.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.”

3. Derhalve blijkt dat verzoekster evenmin eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS